

РЕШЕНИЕ

№ 36481

гр. София, 05.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 14.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **5836** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Д. Ц. А., ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес - [населено място], [улица], ет. 1, ап. 3, депозирана чрез адв. В. К. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № GRAM-1520462/24.03.2025 г. издадена от М. К. Д., на длъжност полицай към СДВР, 04 РУ, с която на основание чл. 171, т. 1, б, „б" от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС №[ЕИК], до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца
Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е нищожна поради некомпетентност на органа издал акта, незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила, като в тази връзка са развити доводи в жалбата. Моли се съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.
В проведеното открито съдебно заседание оспорващия, чрез процесуалния му представител адв. К. поддържа жалбата и моли оспорения акт като незаконосъобразен да бъде отменен. Допълва, че за твърдяното нарушение са издадени две ЗППАМ, едната с която се отнемат регистрационните табели на МПС, а друга, с която се отнема СУМПС, като и в двете не бил посочен точен срок за времето на налагането на ПАМ. Следвало да се вземе предвид и факта, че първата ЗППАМ за отнемане на регистрационните табели е отменена от органа, което е индиция за незаконосъобразност на оспорената заповед. Претендира разноски.
Ответната страна, чрез процесуалния му представител юрк. С. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност на претендираното от

страна на жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № GRAM-1520462/24.03.2025 г. издадена от М. К. Д., на длъжност полицаи към СДВР, 04 РУ, с която на основание чл. 171, т. 1, б, „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС №[ЕИК], до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН Серия GA № 3531954/24.03.2025 г. издаден от длъжностно лице от състава на 04 РУ – СДВР, че на 24.03.2025 г. в [населено място], при извършена проверка било установено, че Д. Ц. А. управлявал л.а марка А., модел АЗ с рег. [рег.номер на МПС] след употреба на наркотични вещества или техните аналози, установено с техническо средство – Д. тест 5000 инвентарен номер № ARRM-0038 и тестова касета №573, като е отчетен положителна проба № 00441 за употреба на наркотично вещество „кокаин“. Посочено е в АУАН, че на водача му е издаден талон за медицинско изследване № 292190, за ВМА С..

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП. Срещу така издадения АУАН от страна на водача на МПС не е депозирано възражение.

По делото са приложени Протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества от 24.03.2025 г. и Проба с № 441 от 24.03.2025 г., от които се установява даденият положителен резултат за наркотични вещества – Кокаин, отчетен с техническо средство. Приложен е и издаденият талон за медицинско изследване с № 292190.

Приобщени като доказателствен материал по делото са и всички други представени с административната преписка писмени документи.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в [\ "p35325043" \t "_blank"](https://web.apis.bg/p.php?i=11110&b=0) чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Целта на принудителната административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б "б" от ЗДвП е да се постигне преустановяващ ефект спрямо деяние, съставляващо административно нарушение. В

конкретния случай на оспорвания е съставен АУАН за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Предмет на настоящото производство обаче не е наличието или не на състав на нарушението, а наличието на материалните предпоставки по чл. 171, т.1, б "б" от ЗДвП за налагане на принудителната административна мярка. В тази връзка следва да се посочи, че доводите на жалбоподателя релевирани във връзка издадения АУАН и твърдените при издаването му допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила са ирелевантни за настоящото производство.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди за компетентност – л. 89-90 е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид, поради което неоснователен е доводът за нищожност на акта.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на МПС Д. Ц. А., управлявал л.а след употреба на наркотични вещества – „кокаин“, с което е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, предвижда прилагане на ПАМ, за този който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходимата материално правна предпоставка за налагане на мярката е установено по надлежния ред управление на МПС при употреба на наркотични вещества или техни аналози, установено по надлежния начин посочен в текста на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

Съгласно чл. 3а от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища /доказателствен анализатор/, или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест - т. 1; лицето не приема показанията на техническото средство или теста - т. 2; физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест - т. 3. Съгласно и чл. 171, т. 1 б. "б" ЗДвП при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 от ЗДвП установените стойности са определящи.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Установява се от фактите по делото, че жалбоподателят А., като водач на МПС е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози – „кокаин“, установено с техническо средство Д. тест 5000 инвентарен номер № ARRM-0038, тестова касета № 573. Този факт не е оборен от страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство. Макар и в жалбата да се твърди, че А. въз основа издадения му талон за медицинско изследване за ВМА С. е дал биологичен материал, по делото както от страна на жалбоподателя, така и с административната преписка, не са ангажирани доказателства в тази връзка, които да опровергават констатациите на полицейските органи.

При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е. прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Също така, в разпоредбата на чл. 171, т. 1 б. "б" от ЗДвП е предвидено, че принудителната административна мярка се прилага до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. В конкретния случай по делото няма данни въпросът с отговорността на А. към настоящия момент да е решен. Съобразно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на неговото издаване и към 24.03.2025 г. са били налице предпоставките за прилагане на ПАМ, поради което е неоснователно възражение за липса на основание за издаване на заповедта.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“ на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на направените разноски се явява основателно. Ето защо, на ответната страна следва се присъдят разноски в размер на 100,00 лв. /сто лева/, представляващи юрисконсултско възнаграждение съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 78, ал.

8 от ГПК.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Ц. А., ЕГН: [ЕГН] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № GRAM-1520462/24.03.2025 г. издадена от М. К. Д., на длъжност полицаи към СДВР - 04 РУ, с която на основание чл. 171, т. 1, б, „б" от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС №[ЕИК], до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Д. Ц. А., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата в размер на 100 лева, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: